

TESS GERRITSEN

—
Polisiye
Gerilim
—

GECE YARISINDAN SONRA

Gece Yarısından Sonra

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çıracık (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen

GECE YARISINDAN SONRA

Orijinal adı: Call After Midnight

© 1987, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Özlem Gültekin

Yayına hazırlayan: Ali Kayalar

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Martı Yayınları, 2014

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Mart 2020 / ISBN 978-605-09-7276-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Dilara Şebnem Esendemir

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gece Yarısından Sonra

Tess Gerritsen

Çeviren: Özlem Gültekin

Giriş

Berlin

Bir insanın bilincini kaybetmesi için şahdamarına 20 saniye baskı yapmak yeterlidir. Baskı iki dakika daha sürdürülürse ölüm kaçınılmaz olur. Simon Dance'ın bu gerçekleri öğrenmek için tıp kitaplarına ihtiyacı yoktu, bunları deneyimlerinden biliyordu. Birini boğarken ipi hiç gevşetmemesi gerektiğinin de bilincindeydi. İp yeterince sıkı olmazsa kurbanın beynine kısa süreyle de olsa kan gider ve yaşanan boğuşma uzardı. Bu da tüm süreci baştan savma hale getirir, hatta tehlikeye sokardı. Çünkü dünyada hiçbir şey ölmek üzere olan bir insandan daha barbar olamazdı.

Dance karanlıkta çömelirken ipi ellerine iki kez doladı ve saatinin parlak kadranına göz attı. Işıkları kapatalı iki saat olmuştu. Katilinin, Dance'ın derin uykuda olduğundan emin olmak isteyecek kadar dikkatli bir adam olduğu açıktı. Eğer adam profesyonelse, uykunun en ağır bölümünün ilk iki saat olduğunu bilirdi. Saldırı zamanı şu andı.

Dışarıdaki koridorda bir ayak sesi işitildi. Dance gerildi, sonra yavaşça ayağa kalkarak kapının yanında, karanlıkta beklemeye başladı. Hızla çarpmaya başlayan kalbinin sesini duymazdan geliyordu. Reflekslerini uyandıran o tanıdık adrenalini hissetti. İpi ellerinin arasında iyice gerdi.

Anahtar kilide sokuldu. Dance dişlerin metale yavaşça sürtünmesiyle çıkan sesi duydu. Anahtar çevrilirken kilitten yumuşak bir tıkırtı geldi. Kapı içeri doğru ağır ağır açıldı, koridorun ışığı odaya sızdı. Bir gölge yavaşça içeri süzülerek içinde biri uyuyormuş gibi görünen yatağa yöneldi. Gölge kollarını kaldırdı. Susturuculu namludan yastıklara üç mermi sıktı. Üçüncü mermi hedefe saplanır saplanmaz Dance da harekete geçti.

İpi saldırganın boynuna doladı, sonra yukarı ve geriye doğru çekti. İp, şahdamarının en gözle görülür kısmının üzerine gelecek şekilde dolanmış, çeneye uygun bir açıyla çekilmişti. Silah yere düştü. Adam oltaya takılan balık gibi çırpındı ve can havliyle ipi yakalamaya çalıştı. Arkasına dönmeyi ve Dance'ın yüzünü tırmalamayı denedi. Kolları ve bacakları kontrolden çıktı, istemsizce titreyerek sağa sola savruluyordu. Sonra adamın bacakları yavaş yavaş kıvrıldı, kolları gevşeyip aşağı düşmeden önce son bir kez öne doğru uzandı. Dance dakikaları sayarken o da bedeninin son kasılmalarını, ölmeye başlayan beyin hücrelerinin karıncalanmalarını hissetti. Dayanıyordu.

Dance üç dakika sonra ipi serbest bırakınca beden yere düştü. Dance ışıkları yaktı ve başını öne eğerek biraz önce öldürdüğü adama baktı.

Adamın lekeli suratını bir yerlerden hayal meyal hatırlıyordu sanki. Belki de onu daha önce sokakta ya da trende görmüştü ancak ismini bilmiyordu. Adamın elbiselerini hızla yokladı ama üzerinde sadece para, araba anahtarları ve bazı iş aletleri vardı: Yedek şarjörler, bir sustalı bıçak, bir maymuncuk. Dance, adama ne kadar ödeme yapıldığını ister istemez merak ederek “meçhul bir profesyonel” diye düşündü.

Cesedi sürükleyerek yatağın üzerine çekti, örtünün altında kabartılmış halde duran üç yastığı bir tarafa attı. Cesedin boyunu bir metre seksen santim civarlarında diye tah-

min etti. Aynı boydaydılar. Güzel. Dance cesedin elbiseleriyle kendininkileri değiştirdi, muhtemelen bunu yapmasına gerek yoktu ama o titiz bir adamdı. Ardından evlilik yüzüğünü çıkararak cesedin parmağına takmayı denedi fakat bir türlü parmak boğumundan geçiremedi. Banyoya giderek yüzüğü sabunladı ve sonunda adamın parmağına takmayı başardı. Ardından oturdu ve birkaç sigara içti. Gözden kaçırmış olabileceğı detayları düşünmeye çalıştı.

Üç mermi, tabii ya. Dance, yastıkların ve şiltenin arasını yoklayarak mermilerden ikisini bulmayı başardı. Üçüncüsü muhtemelen yatağın bir yerlerine saplanıp kalmıştı. Daha derinleri araştırmaya başlayacaktı ki koridordan yaklaşan ayak seslerini işitti. Yoksa katilin bir suç ortağı mı vardı? Dance silahı kapıp, kapıya nişan alarak bekledi. Ayak sesleri devam etti ve uzaklaşarak şiddetini yitirdi. Yanlış alarm. Yine de oradan hemen ayrılmalıydı, odada daha fazla oyalanmak aptallık olacaktı.

Şifonyer çekmecesinden bir şişe metanol çıkardı. Bu hızla yanacak ve ardında en ufak bir iz bırakmayacaktı. Sıvıyı cesedin, yatağın ve etrafındaki halıların üzerine döktü. İçeride yangın alarmı ya da otomatik söndürücü gibi bir şey yoktu. Dance, bu eski oteli sırf bu yüzden tercih etmişti. Kül tablasını yatağın yanına bıraktı, ölen adamın eşyalarını bir araya toplayarak aralarına boş metanol şişesini de yerleştirdi ve hepsini bir çöp torbasına tikiştirdi. Sonra yatağı ateşe verdi.

Alevler ışlık gibi bir sesle parladı, ceset saniyeler içinde yanmaya başladı. Dance geride fark edilir bir şey bırakmadığından emin olana kadar orada bekledi.

Çöp torbasını alarak odadan çıktı, kapıyı kilitledi ve koridordan aşağı, yangın alarmına doğru ilerledi. Masum insanları öldürmenin bir anlamı yoktu, camı kırarak alarm kolunu çekti ve merdivenlerden zemin kata indi.

Sokağın karşısındaki ara yolda, kaldığı odanın pencere-

sinden dışarı taşan alevleri seyretti. Otel boşaltılmış, battaniyelerine sarınmış uykulu insanlar sokağı doldurmuştu. On dakika sonra üç itfaiye aracı geldi. Bu süre zarfında odası tam bir cehennem yerine dönmüştü.

Yangını söndürmeleri bir saat aldı. Soğuktan titreyen otel sakinlerine meraklı bir izleyici grubu da katılmıştı. Dance insanların yüzlerini inceleyerek hepsini aklına yazdı. Eğer içlerinden birini bir daha görürse, tedbirli olacaktı.

Ardından, insan güruhu arasında dururken, siyah bir limuzinin sokaktan aşağı yavaş yavaş ilerlediğini fark etti. Arka koltukta oturan adamı tanıdı. Demek CIA buradaydı. İlginç.

Gördükleri onun için yeterliydi. Saat geç olmuştu ve yola çıkması, Amsterdam'a geri dönmesi gerekiyordu. Üç cadde ileride, içinde boş metanol şişesinin de yer aldığı torbayı çöp kutusuna attı. Böylece son detayın da icabına bakmış oldu. Berlin'deki bütün işlerini halletmişti. Geoffrey Fontaine'i öldürmüştü. Şimdi ortadan kaybolma zamanıydı. Işık çalarak karanlıkta kayboldu.

Amsterdam

Yaşlı adam sabahın üçünde gelen haberle uyandırıldı. "Geoffrey Fontaine öldü."

Yaşlı adam, "Nasıl?" diye sordu.

"Otelde çıkan bir yangında. Yatakta sigara içtiğini söylüyorlar."

"Kaza mı? İmkânsız! Ceset nerede?"

"Berlin morgunda. Çok kötü yanmış."

"Elbette" diye düşündü yaşlı adam. Cesedin tanınmaz halde olacağını bilmeliydi. Simon Dance her zamanki gibi büyük bir beceriyle izini kaybettirmeyi başarmıştı. Demek onu yine elden kaçırmışlardı.

Ancak yaşlı adamın elinde bir koz daha vardı. “Bana onun Amerikalı bir karısının olduğunu söylemiştin” dedi. “O nerede yaşıyor?”

“Washington’da.”

“Onu takip ettireceğim.”

“İyi ama neden? Sana adamın öldüğünü söyledim ya.”

“Ölmedi, yaşıyor. Bundan eminim. O kadın da onun nerede olduğunu biliyordur belki. Gözetim altında tutulmasını istiyorum.”

“Adamlarımı...”

“Yok. Ben kendi adamımı yollayacağım. Güvenebileceğim birini.”

Bir sessizlik yaşandı. “Senin için kadının adresini öğrenirim.”

Yaşlı adam telefonu kapattıktan sonra tekrar uyuyamadı. Tam beş yıl beklemişti. Beş yıldır araştırıyordu. Bu kadar yaklaşıp tekrar başarısızlığa uğramak... Şimdi her şey Washington’daki şu kadının ne bildiğine bağlıydı.

Sabırlı olmalı ve kadının kendisini ele vermesini beklemeliydi. Kronen’i gönderecekti, Kronen onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmayan bir adamdı. Kendine has bilgi alma yöntemleri vardı; direnmesi zor yöntemler... Kronen’in özel becerisi de buydu. Ona has bir ikna kabiliyeti...

Washington

Telefon çaldığında saat gece yarısını geçmişti.

Sarah, kalın bir uyku perdesinin ardından zili duydu. Ses inanılmaz derecede uzaklardan geliyor gibiydi, erişemeyeceği bir odadan yankılanan bir alarm sesini andırıyordu. Uyanmak için çabaladı fakat uykuyla uyanıklık arasında bir yere sıkışıp kalmıştı. Telefonu yanıtlamalıydı, arayanın kocası Geoffrey olduğunu biliyordu.

Bütün akşam Geoffrey'nin sesini duymak için beklemişti. Çarşamba gecesiydi, Geoffrey Londra'ya yaptığı aylık seyahatlerde evi her çarşamba arardı. Ancak bu gece Sarah erken yatmıştı, burnu akıyor ve öksürüyordu, son günlerde Washington'ı vuran grip salgınının kurbanlarından biriydi. Hong Kong'dan gelen A-63 gribi, şu an mikrobiyoloji laboratuvarında çalışan arkadaşlarının da yarısının çektiği bir ilettilti. Bir saat kadar yatakta kitap okumuş, uyanık kalmak için kahramanca çırpınmıştı.

Soğuk algınlığı ilacıyla *Journal of Microbiology* dergisinin son sayısının karışımı, herhangi bir uyku hapından çok daha hızlı etki etmişti. Dakikalar içerisinde gözlüğü burnunun üzerinde olduğu halde başı yastığa gömüldü. Niyeti kısa bir süre dinlenmekti, kendisine öyle söz vermişti; küçük bir şe-

kerleme... Sonunda, uykusu yavaş yavaş kuvvetlenmiş, onu pusuya düşürmüştü.

Uyanır uyanmaz yatağın yanındaki lambanın hâlâ yandığını fark etti, *Journal of Microbiology* ise göğsünde açık halde duruyordu. Oda biraz bulanıktı. Gözlüklerini geriye iterek yerine yerleştirdi, komodinin üzerindeki saate göz attı: 12.30. Telefon susmuştu. Yoksa rüya mı görmüştü?

Telefon tekrar çalınca yerinden fırladı. Ahizeyi sabırsızlıkla kaptı.

Bir erkek sesi, “Bayan Sarah Fontaine ile görüşebilir miyim?” diye sordu.

Arayan Geoffrey değildi. Bu ani şaşkınlık, Sarah’yı o an elektrik gibi çarptı. Ortada taers giden bir şeyler vardı. Bir anda doğruldu, tamamen uyanmıştı. “Evet, benim” dedi.

“Bayan Fontaine, ben Nicholas O’Hara, Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı’ndan. Sizi bu saatte aradığım için üzgünüm ama...” Durakladı. Sarah’yı en çok korkutan şey de bu sessizlik oldu çünkü bu çok temkinli, çok deneyimli, onu gelecek darbeye karşı korumak için odaklanmış stratejik bir sessizlikti. Adam cümlesini “Maalesef size kötü haberlerim var” diye tamamladı.

Sarah’nın boğazı düğümlendi. “Söyleyin bana! Bana ne olduğunu söyleyin!” diye haykırmak istedi. Fakat sadece fısıldayabildi. “Evet, dinliyorum.”

Adam, “Kocanız Geoffrey” dedi. “Bir kaza yaşandı.”

Sarah gözlerini kapatarak, bu gerçek olamaz diye düşündü. Geoffrey zarar görmüş olsaydı, ben bunu mutlaka hissedirdim. Bir şekilde bilirdim...

Adam, “Altı saat kadar önce” diye devam etti. “Kocanızın kaldığı otelde yangın çıktı.” Adam bir kez daha durakladı. Sonra endişeli bir sesle, “Bayan Fontaine? Hâlâ orada mısınız?” diye sordu.

“Evet. Lütfen devam edin.”

Adam boğazını temizledi. “Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm Bayan Fontaine. Kocanız... kazadan kurtulamadı.”

Adam sessiz kalarak Sarah'nın acısını kontrol altına almaya çabalaması için zaman tanıdı... Aptalca ve mantıksız gururla hıçkırığımı bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Duyduğu acı, bir yabancıyla paylaşamayacak kadar özeldi.

Adam nazıkçe, “Bayan Fontaine?” diye sordu. “İyi misiniz?”

Sarah sonunda titrek bir nefes almayı başardı. Fısıltıyla “Evet” dedi.

“Düzenlemeler... konusunda endişelenmenize gerek yok. Tüm detayları Berlin'deki konsolosluğumuzla koordine edeceğim. Tabii ki bir gecikme yaşanacak fakat Alman yetkililer cesedi teslim ettiklerinde ortada herhangi bir...”

Sarah, “Berlin mi?” diyerek araya girdi.

“Orası onların yetki alanı, bunu siz de anlarsınız. Berlin polisinden tam bir rapor...”

“Ama bu imkânsız!”

Nicholas O'Hara sabırlı davranmakta zorlanıyordu. “Üzgünüm Bayan Fontaine. Kocanızın kimliği teyit edildi. Gerçekten de ortada bu konuda herhangi bir soru...”

Sarah, “Geoffrey Londra'daydı!” diye bağırdı.

Sarah'nın bu sözlerini uzun bir sessizlik takip etti. Adam sonunda insanı rahatsız edecek kadar sakin bir ses tonuyla “Bayan Fontaine” dedi, “kaza Berlin'de yaşandı.”

“O zaman ortada bir hata var demektir. Geoffrey Londra'daydı. Aynı anda Almanya'da olamaz!”

Yine bir sessizlik yaşandı, bu seferki diğerlerinden daha uzundu. Sarah artık adamın şaşırıldığını kolayca sezebiliyordu. Ahizeyi kulağına o kadar sıkı bastırmıştı ki birkaç saniye boyunca tek duyduğu şey kalbinin deli gibi atışı oldu. Bir hata olmalıydı; çılgınca, aptalca yanlış anlama. Geoffrey hayatta olmalıydı. Kocasını gözünün önüne getirdi, kendi ölü-

mü için yazılan saçma raporlara bakıp gülüyordu. Evet, eve geri döndüğünde birlikte güleceklerdi. Tabii dönerse.

Adam sonunda “Bayan Fontaine” dedi. “Kendisi Londra’da hangi otelde kalıyordu?”

“Savoy. Şurada bir yerde telefon numarası var... Bakayım...”

“Sorun değil, ben de bulurum. İzninizle, birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım. Belki sizinle sabah yine görüşürüz.” Kullandığı kelimeler mesafeli ve ihtiyatlıydı. Hiçbir şeyi açığa vurmamayı öğrenmiş bir bürokratin duygusuz, monoton konuşmasını andırıyordu. “Ofisime uğrayabilir misiniz?”

“Nasıl... Nasıl geleceğim?”

“Arabayla mı geleceksiniz?”

“Hayır. Arabam yok.”

“Size bir araç yollayacağım.”

“Bir hata var, öyle değil mi? Yani... Siz de hata yaparsınız, değil mi?” Biraz umut, adamdan istediği tek şey buydu. Sarılabileceği ufak bir şey. En azından Sarah’ya bu kadarını verebilirdi. Ona biraz nezaket gösterebilirdi.

Ancak adam sadece “Sabah görüşürüz Bayan Fontaine. Saat 11 gibi” demekle yetindi.

“Bekleyin, lütfen! Özür dilerim, düşünemiyorum bile. Adınız... Adınız neydi?”

“Nicholas O’Hara.”

“Ofisiniz neredeydi?”

Adam, “Merak etmeyin” dedi. “Şoför sizi buraya getirecek. İyi geceler.”

“Bay O’Hara?”

Sarah telefonda çevir sinyalinin duydu, adamın telefonu çoktan kapattığının farkındaydı. Hemen Londra’daki Savoy Otel’in numarasını tuşladı. Bir telefon görüşmesiyle konu açıklığa kavuşacaktı. Telefon hattı bağlanırken lütfen diye dua etti, lütfen sesini duyayım...

Dünyanın diğer ucundan bir kadın sesi, “Savoy Otel” diye cevap verdi.

Sarah’ın eli o kadar kötü titriyordu ki ahizeyi tutmakta zorlandı. “Alo. Bay Geoffrey Fontaine’nin odası lütfen” diye haykırdı.

Ses, “Çok üzgünüm hanımefendi” dedi. “Bay Fontaine iki gün önce ayrıldı.”

Sarah, “Ayrıldı mı?” diye bağırdı. “İyi ama nereye gitti?”

“Bize herhangi bir bilgi vermedi. Ama eğer bir mesaj göndermek isterseniz, bunu onun ikamet adresine yönlendirilmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyarız...”

Sarah iyi akşamlar deyip demediğini bile hatırlamadı. Kendisini başını önüne eğmiş, sanki daha önce hiç görmediği, çok garip bir şeye bakar gibi ahizeye odaklanmış halde buldu. Gözleri yavaşça Geoffrey’nin yastığına kaydı. Battal boy yatak sonsuza kadar uzanıyormuş gibiydi. Sarah yatağın hep küçük bir köşesine kıvrılırdı. Geoffrey evden uzakta olduğunda yatakta tek başınayken bile kendisine ait o noktadan başka bir yere kıvıldamazdı.

Artık kocası eve hiç dönemeyebilirdi.

Sarah kocaman bir yatakta, çok sessiz bir dairede tek başına kalmıştı. Sessiz bir acı dalgası yükselip boğazını tıkayınca titredi. Umutsuzca ağlamak istedi fakat gözyaşları yanaklarından akmayı reddetti.

Yatağa yığılıp yüzükoyun yastığa gömüldü. Geoffrey’nin kokusu yastığa sinmişti. Teninin, saçının ve kahkahasının kokusu oradaydı. Yastıklardan birini kollarının arasına alarak yatağın ortasına, Geoffrey’nin hep yattığı o tarafa doğru kıvrılıp kaldı. Çarşafklar buz gibiydi.

Geoffrey bir daha eve dönmeyebilirdi. Sadece iki aydır evliydiler.

Telefon çaldığında saat gece yarısını geçmişti...

Sarah Fontaine, tekdüze hayatını altüst edecek olan telefonu açtığı anda, iki ay önce evlendiği kocasının gerçek adını dahi bilmiyordu.

Sarah'ın CIA, FBI, Mossad ve KGB'nin dahil olduğu kanlı bir bulmacayı çözebilmek için ajanlığa soyunan diplomat Nick O'Hara ile uzun ve tehlikeli bir Avrupa yolculuğuna çıkması gerekecekti.

İntikam duygusuyla yanan bir katilden kaçarken eski Londra otellerinde, Berlin'in kenar mahallelerinde ve Amsterdam çatılarında gizemli kocasını arayan Sarah, ölüm kalım anlarında değme casusları dize getirmek zorunda kalır.

Tess Gerritsen, bu kitabında okuru Soğuk Savaş'ın acımasız akıl oyunları ile baş başa bırakıyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat* ile dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine*, *Gece Gelen* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Özlem Gültekin

Leviye edilen
KDV'siz
sabit fiyatı

₺ 35

ISBN 978-605-09-7276-4

ISBN 978-605-09-7276-4

9 786050 972764

Doğan
Kitap